

en grundig Overveelse. Jeg maa slutte med at fastholde, at det, hvorpaa det foreliggende Lovforslag gaar ud, ligefrem er at give i Hæng til alle Embedsmænd, lige fra de højeste til de laveste, uden Hensyn til, om de trænge dertil eller ikke.

N. W. Jensen: Træng og Træng kan ses paa forskjellig Maade, og jeg kan navnlig paa ingen Maade dele den Betragtning, der blev fremfat af den ærede sidste Læser. Der er en Omstændighed, vi ikke maa glemme, at dengang Lønningstabelene bleve vedtagne, vare Forholdene grundforskjellige fra, hvad de nu ere, og der er en naturlig Opfordring for den høitærede Regjering til, paa Grund af disse forandrede Forhold, at søge at faae et Tillæg til Lønningerne. Vilde man gaa til streng Nødsnødighed eller til simpel Nødsnødighed, maatte man sige, at naar det ad statistisk Veie godtgjøres, at Priserne paa Livsforbrødenhederne — jeg tager Alt under Et — ere stegne omtrent 20 pCt., saa vilde ligefrem Billigheds- og Nødsnødhedsfordringen være den, at man forhøiede alle Lønninger med disse 20 pCt. Dette har den høitærede Regjering ikke gjort og vistnok med Rette, fordi det vilde være vanskeligt at gienneføre, men jeg tror, at det foreliggende Forslag er saa billigt, som det paa nogen mulig Maade kan være, og naar der er Uoverensstemmelse derom, saa ligger det navnlig i den forskjellige Maade, hvorpaa man kan betragte en Sag. Jeg er nu saa langt fra at kunne indrømme den ærede sidste Læser, at Trængen kun føles hos dem, der have Lønninger fra 1200 Rd. og nedad, at jeg endog tror, at de, der trænge mest til at hjælpes, ere de, der have Lønninger, — jeg vil sige — mellem 1200 og 3000 Rd. Der er en Ting, som man, i det Mindste i visse Embedsstillinger ikke kan se bort fra, og det er det gamle franske Ordprog: noblesse oblige, oversat her: Stillingen forpligter. Embedsmanden har Forpligtelser, som han ikke kan fri sig for; han har en Forpligtelse med Hensyn til, hvorledes han bor, hvorledes han gaar klædt, hvorledes han lever, og hvor han sender sine Børn i Skole; dette kan han ikke paa nogen Maade komme bort fra. De Herrer kunne sige: vi Andre skulle ogsaa bo, leve og sende vore Børn i Skole; men der er et Tryk paa Embedsmanden, som han ikke paa nogen Maade kan frigjøre sig for. Naar man siger, at hvis man, hver Gang Priserne paa Livsforbrødenhederne stige, særlig skulde forlange en Forhøielse af Embedsmændenes Løn, saa stiller man Embedsmændene anderledes end andre Samfundsborgere, da kan jeg heller ikke indrømme dette. Embedsmanden har ikke noget Middel til at kunne lægge paa sin Virksomhed, hans Arbejde bliver betalt paa selv samme Maade, enten Priserne paa Livsforbrødenhederne stige eller ikke; men naar de stige, kunne Haandværkerne lægge paa deres Arbejde, saa kommer dette til at koste saa meget mere. Men hvem gaar det ud

over i alle Tilfælde? Det gaar altid ud over Embedsstanden. Det ærede Medlem mente, at naar der blev foretaget en Undersøgelse af Administrationen, og man derigjennem kom til en Simplicitation af samme, kunde dette maaske føre til, at man kunde gjøre Noget for Embedsmændene, og det ærede Medlem fra Kolding (Berg) udtalte ved Finantslovens 1ste Behandling, at han var en Ven af, at Statens Embedsmænd offrede deres Tid og Kræfter ubelukkende i Statens Tjeneste. Denne sidste Anskuelse kan jeg fuldstændig dele, men han tilføiede: saa maa de Lønnes derefter. Ja, det er netop Sagen, naar vi ikke Lønne Statens Embedsmænd paa en saadan Maade, at de ere i Stand til at offere deres Tid og Kræfter i Statens Tjeneste, saa ere de, til Liden Vaade for Stats-tjenesten, henviste til privat Erhverv. Jo mere man i saa Henseende kan gjøre, desto bedre. Men selv om det kan være Tilfældet — og efter den høitærede Finantsministers Udtalelse maa det jo anses for givet — at man ved den sidste Reform er gaaet saa yderlig, som det var mulig, i at indskrænke Antallet af Embedsmændene i Ministerierne, saa vil jeg sige, at der er Ministerier, hvor Forholdet maa tages paa en anden Maade. Der er Ministerier, hvor Arbejdet gaar jævnt Aaret igjennem, og hvor der i Reglen ingen Forandring foregaar, men der er andre Ministerier, hvor man altid maa være belavet paa, at der kan komme Tilfælde, som kræve et ganske overordentligt Arbejde, saa at man paa Grund deraf maa have flere Kræfter, end der maaske strengt taget ere nødvendige til Udførelsen af de absolute daglige Forretninger. Jeg sigter her navnlig til de militære Ministerier; de maa være forberedte paa Krigsberedskab eller Krig. Det er der ikke tilstrækkeligt i den 11te Time at forsøge Personalet, thi det, hvorom det gjælder, er at have det Personale, som er nødvendigt, for at Alt kan gaa paa en saadan Maade, at det ikke gaar istaa. Jeg kan ikke sige Andet end, at det havde været ønskeligt, om Forslaget var gaaet noget videre end til alene at omfatte Embedsmænd; det forekommer mig, at det havde været billigt, om det tillige havde omfattet Pensionister, idet jeg mener, at de lide fuldt saa haardt under Trykket, som alle Andre. En tidligere Rigsdagsmand, den nu afdøde Oberst Eschering, talte engang, — jeg veed ikke, om det var her i Salen eller et andet Sted —, om Rigdommen. Han sagde, man kan være rig paa en dobbelt Maade; man kan have meget og derigjennem have Gøne til at bruge meget, men man kan ogsaa være rig, naar man har lidet og kun saa Fornødenheder. Jeg tror, at man kan sige det Samme med Hensyn til Fattigdommen. Man kan være fattig, naar man Intet har, men man kan virkelig ogsaa være fattig, naar man ikke har Midler til at kunne tilfredsstille de Krav, som Ens Stilling ligefrem fører med sig. Forleden Dag, da der her var Tale om Fattigun-